

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД
Рев 2626/2019
22.10.2020. године
Београд

Врховни касациони суд, у већу састављеном од судија Божидара Вујичића, председника већа, Весне Субић, Јелице Бојанић Керкез, Весне Поповић и Споменке Зарић, чланова већа, у парници тужиље АА из ..., чији је пуномоћник Михајло Стојановић, адвокат из ..., против туженог ББ из ... и туженог ВВ из ..., чији је пуномоћник Здравко Тодоровић, адвокат из ..., ради утврђења, одлучујући о ревизији туженог ВВ, изјављеној против пресуде Апелационог суда у Нишу Гж 3/2018 од 15.08.2018. године, у седници већа одржаној дана 22.10.2020. године, донео је

РЕШЕЊЕ

НЕ ПРИХВАТА СЕ одлучивање о ревизији туженог ВВ изјављеној против пресуде Апелационог суда у Нишу Гж 3/2018 од 15.08.2018. године.

ОДБАЦУЈЕ СЕ као недозвољена ревизија туженог изјављена против пресуде Апелационог суда у Нишу Гж 3/2018 од 15.08.2018. године.

Образложење

Пресудом Основног суда у Алексинцу П 1402/15 од 24.08.2017. године, ставом 1. изреке, утврђено је да је тужилца по основу стицања у брачној заједници са сада пок. ГГ из ... власник у делу од $\frac{1}{2}$ на једнособном стану у 33м² заједно са шупом иза стана, ближе описано у том ставу изреке, па се уговор о купопродаји непокретности закључен 05.08.2010. године између пок. ГГ као продавца и туженог ВВ као купца, ништи за купопродају $\frac{1}{2}$ дела тог стана и утврђује да према тужилци наведени уговор не производи правно дејство за $\frac{1}{2}$ дела стана са шупом, те да су тужени дужни да трпе да тужилца своје право у утврђеном делу од $\frac{1}{2}$ упише у јавне књиге о непокретностима и правима на њима. Обавезани су тужени да тужилци накнаде трошкове поступка у износу од 145.600,00 динара.

Пресудом Апелационог суда у Нишу Гж 3/2018 од 15.08.2018. године, одбијена је као неоснован жалба туженог ГГ и потврђена првостепена пресуда у односу на тог туженог.

Против правноснажне пресуде другостепеног суда, тужени је благовремено изјавио посебну ревизију, наводима да ревизију подноси због погрешне примене материјалног права ради разматрања правних питања од општег интереса и правних питања у интересу равноправности грађана, ради уједначавања судске праксе и потребе новог тумачења права, а да другостепену пресуду побија због битне повреде одредаба парничног поступка из члана 374. став 1, 2. и 4. и члана 383. став 4. ЗПП и због погрешне примене материјалог права.

Применом члана 404. став 1. Закона о парничном поступку - ЗПП („Службени гласник РС“, број 72/11 ... 87/18) посебна ревизија се може изјавити због погрешне примене материјалног права и против другостепене пресуде која се не би могла побијати ревизијом, ако је по оцени Врховног касационог суда потребно размотрити правна питања од општег интереса или у интересу равноправности грађана, ради уједначавања судске праксе, као и када је потребно ново тумачење права. Према ставу 2. истог члана, испуњеност услова за изузетну дозвољеност ревизије, Врховни касациони суд цени у већу од пет судија.

Испитујући испуњеност услова за примену института изузетне дозвољености ревизије, Врховни касациони суд је у виду имао садржину тражене судске заштите, правноснажну пресуду донету применом материјалног права на утврђено чињенично стање и разлоге на којима је заснована, као и садржину ревизије, па је нашао да у конкретном случају нису испуњени услови за одлучивање о ревизији као изузетно дозвољеној у смислу члана 404. став 1. ЗПП.

Правноснажном пресудом одлучено је о основаности тужбеног захтева за утврђење тековинског удела тужиле на стану и делимичној ништавости уговора о купопродаји због располагања њеним својинским уделом на стану стеченим по основу стицања у браку. Примена материјалног права је условљена утврђеним чињеничним стањем, а конкретно таквим да је предметни стан у 1988. години додељен на коришћење покојном супругу тужиле за његово породично домаћинство, које су чинили тужилца и деца, да је стан откупљен у 1994. години у току трајања брачне заједнице, да је брачна заједница престала 10 година касније када је тужилца из стана иселила, а стан наставио да користи њен покојни супруг и са туженим закључио уговор о купопродаји стана 05.08.2010. године. У овој парници покренутој тужбом поднетом 14.04.2010. године, утврђен је тужилин удео на стану и ништавост уговора о купопродаји $\frac{1}{2}$ дела те непокретности због неовлашћеног располагања од стране продавца тим уделом као имовином тужиле стеченом на основу стицања у браку.

Врховни касациони суд налази да у конкретном случају, нису испуњени услови за одлучивање о ревизији туженог применом института изузетне дозвољености ревизије. Примена овог института је резервисана за питања из домена примене материјалног права.

У ревизији туженог уопште се не наводи правно питање које би се разматрало из разлога предвиђених одредбом члана 404. став 1. ЗПП. Наводи ревизије односе се на оцену доказа и утврђено чињенично стање. То нису разлози ни за редовну ревизију, имајући у виду прописано у члану 407. ЗПП, а ни за посебну ревизију чија је дозвољеност условљена испуњењем услова прописаних у члану 404. став 1. ЗПП.

Са изнетих разлога, Врховни касациони суд налази да у конкретном случају нису испуњени услови за одлучивање о ревизији туженог, ради новог тумачења права, разматрања правних питања од општег интереса или у интересу равноправности грађана, као ни ради уједначавања судске праксе, па је одлучио као у ставу првом изреке

Испитујући дозвољеност ревизије у смислу члана 410. став 1. тачка 5. ЗПП, Врховни касациони суд је нашао да ревизија није дозвољена.

Чланом 403. став 3. ЗПП, прописано је да ревизија није дозвољена у имовинскоправним споровима ако вредност предмета спора побијаног дела пресуде не прелази динарску противвредност 40.000 евра по средњем курсу Народне банке Србије на дан подношења тужбе.

Тужба у овој правној ствари је поднета 14.04.2010. године и преиначена 29.10.2013. године, а означена вредност предмета спора је непромењена и износи 60.000,0 динара, што према средњем курсу Народне банке Србије на дан подношења тужбе који је износио 1 евро = 99,5676 динара представља динарску противвредност 602,61 евра.

Како вредност предмета спора побијаног дела правноснажне пресуде не прелази динарску противвредност од 40.000 евра по средњем курсу Народне банке Србије на дан подношења тужбе, Врховни касациони суд је нашао да је ревизија туженог недозвољена и на основу члана 413. ЗПП одлучио као у ставу другом изреке.

**Председник већа - судија
Божидар Вујичић, с.р.**

За тачност отправка
Управитељ писарнице
Марина Антонић